ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 6. **V Ljubljani, 1. junija 1893.** **Leto XXIII.**

Dečki v gozdu.

(Po G. Görres-u zl. Jos. Volc.)

Šli po travniku so dečki
V šolo skozi gôsto séč,
Jedne vsi so misli bili:
Ni učenje važna reč.

„V gozd idímo“ jeden reče,
„Knjige v kràj, to ni za nas;
V gozdu vsaka stvar igrá se,
Kratek bo nam tamkaj čas.“

V gozd prišedši so k igránju
Povabili vse stvarí;
Toda rêkle té so dečkom:
„Za igránje časa ní!“

„Lepa hvala,“ hrost jim reče,
„Res ne morem priti, žàl;
Most iz trave danes delam,
Dávi stari je razpàl.“

Ob mravljišči šli so mimo
Brez besed, — ne vem zakaj?
In čebele so se bali,
Kot bi divji bila zmaj . . .

Miška drobna dečkom rêče:
„Pláši mêne zimski mraz.“
In golobček snežno-beli:
„Delam gnezdice si jaz.“

Rêče zajček jim pohlevno:
„Brez zamere, dečki vi, —
K reki gobček grem umivat,
Danes igra zá-me ni.“

Jágodica dečkom rêče:
„Drag je mêni solnčni dan,
Sad si dozorím jaz danes,
Ž njim okitim cvetno plan.“

Pride z gôre mlad petelin,
Mlad petelin, lep gospod;
„K nam prisédi!“ mu rečejo,
„Drúžnik drag si ti povsod!“

„Brez zamere, brez zamere, —
Gôste jaz domà imám,
Ni doma sopruge moje, —
Gôstom moram streči sam.“

Rêčejo potoku dečki:
„Z nami malo poigràj,
V senci tu postój smerečni,
Lep za igro ta je kràj.“

Zašepêče pôtok dečkom:
„Tu postajati ne smem,
Dela jaz imam obílo,
Streči moram vsem ljudém.“

„Vrt in gozd, ljudi, živáli
Gôre, dóle in poljé
Z váli čistimi napajam:
Vira vsi se veselé.“

„Deco zibljem, mline gonim
Dèske režem noč in dan,
Volno predem, ladje nosim —
Težek, dečki, moj je stan.“

Pa ne morem, pa ne morem
Vsega vam povédati, —
Nimam časa, dečki dragi,
Z vami tu posédati.“ —

Vrh smereke dolge, tanke,
Dečki ščinkovca zazró,
Klas pšeničen je obiral,
Požvižgaval vmes lepó.

„Pridi dôli v našo družbo,
Pesni ti najlepše znaš,
Z nami poigràj se, ptiček,
Dosti časa ti imaš.“

„Pasja dlaka, ste norčávi,
Dečki dôli, ali kaj?
Dósti časa? . . . Lačen danes
Ves sem vže prelétel gaj.“

„Vspávati mladiče moram, —
Prej mirú mi ne dadó;
Stvarnika prositi moram,
Da mi On jih čuval bo.“

„Kaj pa vi brez dela danes
V senci tu pohajate?
Brž domóv! — Iz šole menda
Leni vi ostajate . . . “

Stekli so iz gozda dečki,
Jasen bil je rék jim zdaj:
Pridnim le otrokom igra
Vsekdar rádost je in slaj.

Nesrečen dan.

Gorjanov Matijček, to vam je bil pač res Gorjanov Matijček! Priden, razposajen, vesel, tih — vse vam je bil, samó nikoli ne dolgo časa. Kakor ga je prijelo, tako je pa ravnal: da bi ostal stanoviten, tega mu ni bila skrb. Zato tudi ni nič čudnega, če je vže veliko skusil na tem božjem svetu, če prav je še le zadnjo zimo spolnil deveto leto. Devet let sicer res ni Bog si ga védi kako dolga dôba, a pomisliti je treba, da zdrav, živ deček, kakeršen je bil Matijček, na dan vže nekaj predirja in prevpije in prenagaja! In koliko v devetih letih! Pa da mi vsakdo bolje veruje, povem raje, kaj se je vse pripetilo Matijčku samó jeden dan, tisti „nesrečni dan.“

No, bilo je ob žetvi. Vroče je bilo, to so zatrjevale žanjice, govorili kosci in pastirji. Dà, dà, pastirji ne ležé vedno v senci, ampak trda jim prede, kadar nadležne muhe vznemirijo živino, da se razkropi na vse strani po grmovji. Tačas je treba biti urnih nog, drugače pa ni

kaj domóv gnati. Gorjanov Matijček je po navadi pasel dopóludne, ker je hodil v popoludansko šolo. Starejša njegova sestra Minka pa je hodila dopóludne v šolo in gonila popóludne živino na pašo. Ko je toraj vročega dopóludne Matijček pasel svoje krave, zbezljale so mu prav vse. Lovil jih je ter dirjal za njimi, pa obodel se je stopivši na bodečo nežo in potem ni miroval, dokler mu ni posodil sosedov Gašper svojih črevljev. Temu so se namreč tako osušili od zime sèm, da jih ni mogel več obuti, da-si jih je namakal nekoč tri cele ure. Matijček je pa skoraj stopil vanje. Kako tudi nè? Saj je bil Gašper mnogo večji in starejši, no pa tudi — lenejši, hodil je namreč še vedno z malimi v popoludansko šolo. Matijček je bil prav zadovoljen s prevelikimi črevlji; na vse zgodaj je vže štorkljal neko jutro v njih po veži in komaj čakal, da bi bile krave pomolzene.

„Kako bodeš pa pasel v črevljih? Saj bodeš izgubil vso živino, ker ne moreš teči! Na potu bodi bos, tam ni trnja, sicer strgaš obutalo do zime in tedàj ne boš imel kaj obuti," opominjal ga je oče.

Matijček je sicer obljubil, storil pa vse drugače. Če tudi ni mogel nikamor steči ali splezati, vender so mu bili črevlji tako všeč, da jih je imel ob jednajstih, ko je domóv prignal, še vedno na nogah.

„Kaj sem ti pa rekel davi?" pokaral ga je zato oče. „Sedàj bi nosil črevlje, vzpomladi bodeš pa brž bos, da le sneg skopní po cestah, potem pa kašljaš noč in dan. Kar precej jih sezuj!"

Nič kaj rad ni ubogal Matijček in dolgo ni spravil črevljev z nog.

„Matijček, pojdi, pojdi h kozolcu in odganjaj kokoši, vse pólno jih je." To lahko delo mu je naložila mati, pa Matijčku se je zdelo neizrečeno težko. Najraje bi bil šel k sosedovemu Gašperju, s katerim sta vedno skupaj tičala, kadar sta le utegnila. „Morda pa Gašper pride k meni," utolaži se naposled in gre h kozolcu. Ni bilo dolgo, in Gašper se mu res pridruži.

„Matijček, ali greva gledat," tako ga začnè brž vabiti, „kako zidajo našo kaščo?"

„Ne smem," brani se Matijček, „paziti moram, da kokoši ne bodo delale kvare pri žitu."

„Ej, kaj bi to! Ali si ne znaš pomagati? To nadlego sitno tako daleč odpodiva, da se dolgo ne povrne, pa si prost. Kar po njih! Šu—šu—ú!"

Matijčku je bil nasvet všeč. Kokoši so morale v tek, dečka pa sta se napotila k Plevnikovi kašči — tako se je namreč reklo na Gašperjevem domu. Nič posebnega ni bilo videti tu, a naša znanca sta vender le oblezla vse kote. Nazadnje se spravita celó na podstrešje in stikata ondi. Ko se vže vsega naveličata, zleze Gašper prvi po lestvi navzdol, Matijček pa jo mahne za njim. A ni stopal dovolj oprezno, in lestva, ki ni bila nič kaj trdno prislonjena, zdrsne na stran, in Matijček je bil hkrati na tleh.

„Ali si se kaj udaril?" popraša ga Gašper.

„Malo, pa ni sile," odreže se Gorjanov, toda ni govoril resniče. Prav pošteno se je kresnil na roko ob neki kamen, pa bil je tako prestrašen, da še dobro vedel ni, kaj se mu je pripetilo. Sčasoma pa ga je začela rana skeleti in kri teči, vender ni hotel povedati Gašperju. Tiho je vtaknil roko v žep in kmalu odšel, češ, da mora nazaj h kozolcu, ker ga bodo morda v kratkem klicali k južini. Pa ubogi

Matijček ni imel sreče. Z očetom sta prišla namreč vsak od jedne strani h kozolcu, perotnina je pa prav pridno poskakovala po najboljše klase.

„Kod se potikaš, ti grdin ti?“ pozdravi ga oče ne posebno prijazno. „Ali meniš, da kokoši pobirajo zrnje po tleh in vtikajo v klase? — Šu—šu! Kolikokrat ti bodem še zabičeval, da mi kratko malo ne zahajaj vedno k Plevnikovim?“

Dobro, da je mati prišla na prag in rekla, da je južina vže v skledi. Pri jedi je bil Matijček nenavadno molčeč in nekam bled, levice pa ves čas ni vzel iz žepa, če prav je z desnico sámo komaj lupil krompir. Materi se je to čudno zdelo.

„Kako pa danes nerodno ješ?“ pokara sinčka in ga resno pogleda. Tudi oče se ozrè in zapazi na sivih hlačah krvavo progo.

„No, kaj pa je to?“ zavzame se in prime Matijčka za levo roko. Ta je bil izdan. Vse je moral povedati in še le sedàj je tudi sam videl, kako zeló se je bil ranil. Začel je jokati, ker ga je bolelo in ker se je bal kazni.

„Doma bi bil ostal — sedàj pa imaš! Še nekaj gorkih bi se ti spodobilo po vrhu, da bi bolje pomnil!“ Tako mu je govoril oče resno ter bil žalosten zaradi Matijčkove neubogljivosti. Le-tá se je sedàj tudi vže sam kesal ter obljubil: „Saj ne bodem nikoli več!“

Tačas je prišla Minka iz šole, in treba je bilo Matijčku misliti na šolo. Obesil je toraj torbico čez ramo in se kmalu napotil iz vasi. Komaj je prišel mimo zadnjih hiš, dotekel ga je vže Plevnikov Gašper.

„Matijček, Matijček!“ klical je tiho za njim, „počakaj, nekaj ti povem! Veš, kaj mi je prišlo na misel? Danes je tako lepo vreme, nikar ne hodiva v šolo, tam bode strašno dolgočasno. Pojdiva raje po borovnice, jaz vem zánje, pa za koliko! Vse tema jih je in kakšnih!“

„Ne grem,“ ugovarja mu tovàriš, „doma bodo zvedeli, pa bom tepen, v šoli pa kaznovan. Saj lahko počakava; če me bodo pustili po šoli, greva jih brat takrat.“

„I, saj se v šoli sedàj ne bomo učili nič novega, ker bode v soboto vže sklep. Samó ponavljamo — tisto pa vže vse znava.“

Matijček je jel omahovati: „Pa vender“ —

„Bojazljivec, le pojdi sedet v šolo, meni se bode pa bolje godilo pri borovnicah.“ In Gašper jo krene sam s ceste na stezico, ki vodi ob potoku v gozd, Matijček pa obstane na mestu. Rad bi šel v šolo, ker mu govori vest, da je to njegova dolžnost; zeló pa ga mikajo tudi borovnice. Vže se prestopi po cesti naprej, a noge nečejo slušati . . . Plašno se ozrè po cesti nazaj, potem pa steče za Gašperjem . . .

Iz prva sta hodila urno, da ne bi ju videl kak sošolec ali domačih kdo. Ko sta pa dospela v gozd, mudilo se jima ni nikamor več. Knjige sta odložila pod košat hrast, potem pa urno k vodi!

„Ali imaš nožek?“ poprašal je Gašper Matijčka. „Narediva mlin!“

Matijček je posodil Gašperju pipec. Potem je pregradil vodo s skalami in jo tako napeljal, da bi lepo gnala mlin. Gašper pa je hitro jel rezati pripravnih palic. Ker sta oba hitela, bil je mlin kmalu narejen. Na dveh rogovilastih palicah se je vrtelo kolesce s šestimi lopaticami. In to vrtenje jima je bilo tako všeč, da sta kar gledala in gledala. Valčki pa so šumeli med skalami in hiteli naprej, veselo se pomenkovaje. Dà, dà, valčki so se pogovarjali, in žal, da Matijček in

Gašper nista razumela njih govorice. Ali morda mislite, da je tisto šumenje v potoku samó tako? Kaj še! Le poslušajte, kaj se menijo valčki v strugi!

„Ali si vže? ali si vže?“ kličejo prvi tistim, kateri se kaj zamudé za to ali ono skalo. In le-ti jim odgovarjajo: „Vže, vže, vže!“ ter hité za njimi. Marsikateri valček — ubožček pa zaide, ne more naprej, zato se žalostno oglaša: „Ne še, ne še—še!“ A drugi ga spodbujajo, naj se le trudi čez skalno zagrajo, češ: „Bodeš vže! le še, le še!“

Tako žvrgolé valčki v jedno mer, in ker jih je na sto in sto in ker se pri vsaki skali mudé s takimi pomenki, nastane ono skrivnostno šumenje. Bog jih je ustvaril majhne, slabotne, a pogumne, vedno delavne. Ne po dnevi, ne po noči ne počivajo, ampak brez prestanka potujejo proti morju.

Matijček in Gašper sta gledala mlin ter slušala žuborenje, vender nista slišala opomina, da je treba vedno delati in da je napačno tratiti čas, kakor sta ga onadva. In ker nista bila pridna, tudi nista bila vesela, kakor marljivi valčki. Nekako dolgočasiti sta se jela.

„Kje so pa borovnice? Skoraj sva jih pozabila,“ izpregovori najprej Matijček.

„Glej no, saj res!“ pritrdi mu Gašper; še malo naprej morava, saj niso več daleč.“

Kmalu potem sta dospela zares na prostor, kjer je bilo polno zrelih jagod — borovnic. Pridno sta jih zobala, dobre so bile. A vender, kadar je kaj zašumelo, zganil se je Matijček, misleč, da ju je kdo zalotil. To je pač čudno, da nemirna vest vedno trepeta! — Ko se jima je dozdevalo, da se tovariši vračajo iz šole, napotila sta se domóv.

„Kaj imam tudi jaz tako črne ustnice?“ začudil se je med potjo Matijček zapazivši, da so Gašperju pustile jagode precéj sledú.

„Prav pošteno si marogast!“ posmejal se mu je Gašper.

„Tak ne smem domóv,“ odgovoril je prvi, in oba sta se šla umivat k potoku. Ne dolgo potem pa sta se srečno vrnila domóv. Malo tesno je bilo Matijčku, ko je prestopil hišni prag.

„Ali si bil kaj vprašan?“ nagovoril ga je oče.

„Nič,“ odrezal se je sinček. — „Nič ne vedó,“ tolažil se je zadovoljno; „nič hudega ne bode.“

„Sedáj idi pa Minki na pašo pomagat in drevi kmalu domóv priženita,“ velel mu je na to oče.

Matijček je skrivaj pobasal svoje ljube črevlje ter šel za sestro na pašnik. Sama bi bila namreč težko prignala krave in ovce domóv, ker se žival tako rada razkropí. Običajno je Matijček pasel ovce, kadar sta bila oba z Minko pri živini, zato ker je imel posebno rad koštruna. Precéj dobro ga je vže naučil trkati, češ, da se ga bodo drugi otroci bali. „Baca—trk! baca—trk!“ klical mu je včasih in nastavljal roki. No, danes je skoraj pozabil svojega ljubljenca, črevlji so ga preveč premotili. Proti večeru je naprosil Minko, naj ona žene ovce, ker je sam v črevljih težko tekal za njimi, krave so pa bolj počasi in pametno stopale. Obveljalo mu je in pognal je prvi domóv. Mislil je pa samó na črevlje; vsako trnje je pohodil, češ, danes se te pa ne bojim. Tam ob potu je bil kup kamenja. Brž je bil na njem! A okrogli kameni so se razmaknili, in Matijček je telebil na tla. Počasi je

vstajal. Koštrun pa je menil, da se bosta malo poigrala z Matijčkom, požene se toraj od zadaj in ga podere, še predno je bil na nogah. Našemu pastirčku je bila ta burka bore malo všeč in lezel je vnovič k višku. Koštrun pa zopet nazaj — trk! — in Matijček še vedno ni hodil. Pri drugem padci se je tudi precèj udaril na glavo, a koštrun se je vender še pripravljal za nov naskok, toda Minka ga je odpodila. Matijček se je nekaj kisal, pa bolj na skrivnem, ker se je sramoval sestre. Ta večer je izprevidel, kaj se pravi: „Baca—trk“ . . .

Doma je naglo skril črevlje, da ne bi ga zopet karali, potem pa je šel v hišo čakat večerje. Za vrati na klopi pa je sedel ta večer star berač, ki je navadno prenočeval pri Gorjanovih.

„Ti dečko, ti imaš urne noge, ali bi skočil h krojaču in mi prinesel za dva krajcarja sukanca? Rad bi se malo zašil.“ Tako je poprosil mož Matijčka. Ta je bil postrežljiv in mu kmalu prinesel, kar je želel.

„No, ker si me tako hitro ubogal, podarim ti nožek. Tam za potokom v gozdu sem ga našel; sam ga ne potrebujem.“ Rekši, pomolil mu je pipec.

„Bog povrni!“ zahvalil se je Matijček uljudno ter močno zarudel, ko je spoznal svoj lastni nožek, kateri sta bila popóludne izgubila z Gašperjem, a ga doslej še ni pogrešil.

„Pokaži, kakšen je?“ dejal je oče.

Nerad ga je izročil Matijček.

„Čisto tak je, kakor tvoj, glej, glej!“ čudil se je oče Gorjan. „Kje pa imaš svojega, da primerjam? In še celò tako zarezo ima, kakor tvoj! To je čudno!“

Matijčku se pa ni zdelo nič čudno, marveč hudo, hudo. „Mari bi bil šel v šolo,“ zdihoval je in se kesal. A bilo je prepozno. Spokorno je toraj spoznal svojo napako in prosil odpuščenja. Beraču je bilo žal, da je spravil Matijčka v tako zadrego, zakaj menil je, da ga bode močno razveselil; toda on ni bil kriv.

„Za kazen pojdeš brez večerje spat!“ Tako je ukazal oče resno in mati je bila tudi takih mislij, da se Matijčku ne godi krivica. Samó Minki je bilo hudo, ker je brat jokal. Pa kaj je hotela? Ali ni zaslužil tega?

„Z Gašperjem ne grem nikoli in nikamor več,“ sklepal je ta večer Matijček v svojem srci in premišljeval nesrečni dan. Bil je popolnoma prepričan, da ne doživi nikdar več tako žalostnega. Da bi ga le kdaj zmodrilo!

I, Gorjanov Matijček, to vam je bil pač res Gorjanov Matijček!

Kajtimar.

Romaj.

Kdor za rana gre od dôma
Mnogo vidi pač svetá,
Truden zdaj po suhem rôma,
Zdaj se ziblje prek morjá.

Romaj! romaj! — Kdor počíva,
O težavah nič ne vé,
Tudi rádosti ne vžíva,
Kdor po svetu kdaj ne gré.

Pravi potnik vedno rôma,
Stalne koče njemu ní,
Ko končá svoj pot do dôma, —
Leže in sladkó zaspí.

Milutin.

Mala umèteljnica.

(Prizorček.)

Olga:

Glej, kaj dela tamkàj Barbka,
V sé zamišljena takó?
Zdi se, kot bi se učila
Kaj težavnega zeló.

Martka:

Radovédna sem, kaj tukaj
Barbka sama nek počnè;
Morebiti se le dela,
Kot bi res učila se.
Stopim bliže, jo poprašam:
Čemú sama tu sedí;
Če uči se, bom molčala,
Naj le dalje se učí.

Barbka:

Kdo je tù? Oj, Olga, Martka! —
Kaj bi radi — dobro vem,
Sliko, glejta, izdelujem,
Zdaj igrati se ne smem!

Olga:

Barbka, ti pa res si pridna,
Pridna, Barbka, si zeló;
Kdaj si pa se izučila
Slikati tako lepó?

Martka:

Olgico, sestríco mojo
Zriši, prosim te ljubó,
Če takó kot to jo zrišeš,
Delo bode res krasnó.

Barbka:

Oj, prav rada! Sèm-le Olga
Stopi sèm na to-le strán,
Ti takó obrazek zrišem,
Da resnično bo krasán.

Martka:

Mehke laske, mali nosek,
Nežni ustni in očí,
To posebno dobro zriši,
Saj se nič ti ne mudí.
Da to znaš, od óndan vem, ko
Zrisala si máčico
Res lepó, krasnó — pa tudi
Ono belo ráčico.
Ali Olgo, to posebno
Moraš krasno zrisati,
Pazi dobro, da ničesa
Ne bo treba brisati.

Barbka:

Čemú tóliko si v skrbi?
Ni povšeči mi tvoj dvom;
Mojstra slika bo spričala,
Ko jo dovršila bom.
Tudi tebe, skrbna Martka,
Krasno zrísati te hčem;
Slika da ti bo po gódu,
To vže zdaj trditi smem.

Olga:

Prav vesela sem, da tudi
Zrišeš Martko, séstrico;
Kakor jaz, takó ti Martka
Iz srca hvaležna bo.

Barbka:

Dà, naslikala obé bom,
Prav umetno in lepó,
Svetlopisec še težavno
Vaju zrisal bi takó.
Samo stojta nepremično,
Kot bi bili od lesá,
Sicer lehko pripeti se,
Da se skvari slika vsá!

Olga, Martka:

Mirni bove, mirno stali,
Nepremično kakor kip,
Ti pa pazno le porabi
Vsak trenotek in vsak hip

Barbka:

Zdaj pa konec vsem besedam,
Delo važno se pričnè;
Vsaka stoj, kot sem vže rekla
In v obraz moj gledi me!

Martka:

Pridna si, prav pravi Olga;
Glej, če taka vedno boš,
Pa v poznejših letih bodeš
Več veljala kot sto mož!

dr. H. Z.

Grôbna cvetlica

JOSIPU GIMPERMANU.

Izborni pesnik, mož poštenega značaja,
Minil je bridki čas trpljenja!
Radóst oživljaš večnega življenja
In sladki pôgled božji vedno te naslaja.
Povzdigoval si s petjem domovino,
Zdaj z angelji preslavljaš ti višino,
Ti, ki brez vsake tožbe si trpèl
In med izvoljence že tu se štèl.
Od rojstva bil do krste si trpin,
A majke Slave vender hrabri sin;
Vse dušne daroval si ji moči,
Pogumno služil ji do konca dni.
A ko na zvesto sestro si oprt
Zagledal poleg sebe bledo smrt
Gorélo ti veselje je v očéh;
Igràl na ustni zadovoljni smèh,
Ko že končano bilo vse gorjé
In blago se ustavilo srcé. —

Kakó zvonovi se glasé tožèč
Slovesno nas k pogrebu zdaj vabèč,
Poslednjič zemlja pesnika pozdravlja,
Ki ga trpljenja glorija proslavlja.
Zdravstvúj, prijatelj moj, zdravstvúj
Ter v rajskem blesku se radúj!
Osoda tvoja bridka pa in pesnij tvojih čar
Prešinjata srcé in duh na veke in vsegdar! —

Lujiza Pesjakova.

Zakaj je Anica tako dobro znala veronauk?

„Vstati, umiti se in moliti!“ Tako je pravil moj rajnki ded ter se tudi ravnal po tem pravilu. Ni ga bilo dne, da bi ne bil molil zjutraj, predno je šel na delo. Vedel je dobro, koliko velja zlati opomin:

„Z Bogom začni vsako delo,
Da bo dober tek imelo.
Z Bogom delo dokončaj
Da dobil boš sveti raj!“

Pa tudi umiti se mora človek takój, ko vstane. Star prigovor pravi, da ponuja vode zjutraj angel v zlati skledici, popóludne pa hudobec v ilnatem lonci. Zakaj popóludne se umivajo lenuhi, a lenoba je vseh grdob grdoba in kdor je len, služi hudobcu, angel váruh ga je pa žalosten.

Tako je delal ded naš, tako je učil tudi nas. Žal, da je prehitro umrl. Mesto njega nas je morala učiti potem mati. Ona je prav tako znala, kakor ded. Toda mi se nismo mogli dosti sukati okolo nje. OdrašČali smo vže, pa smo morali po svetu za kruhom. Doma je ostala le Anica.

Nù zato je pa njo toliko bolje odgajala naša dobra mati ter ljubila njo jedino, mesto nas vseh. Vedela je dobro, da je največja sreča za človeka zadovoljnost. Zadovoljen je pa človek le tedàj, če ima mirno vest in če ve, da ga čaka po smrti boljše domovje. Zato je vsajala v Aničino mehko srce verske resnice — in z njimi vred lepe nauke.

Mati je seveda vstajala redno poprej, kakor Anica. — Bolj stari ljudje ne potrebujejo toliko spanja, kakor mladi. Kaj nè, saj to vsi skušate. Če bi ne bila to resnica, tedàj bi se ne prileglo tako dobro tičati pod gorko odejo ter malo po malo stegovati spočite ude. — Mati je bila tedàj vže vselej pri delu, ko je Anica prišla iz posteljice. Želela je materi dobro jutro, poskakala malo po sobi, potem se pa vselej lepo umila in opravila. Nato je pa mati odložila delo — navadno je pletla nogovice. — Obrnila se je potem od mize, prijela Anico za ramo, pokazala jej na sveto razpelo, ki je viselo na steni ter pričela z njo moliti — jutranjo molitev. Potem je odprla katekizem ter jo učila vseh potrebnih molitvic. Vsak dan se je Anica naučila kaj malega. Toda konec leta je znala vže malo ne ves katekizem na izust.

To so jo gledale njene vrstnice v šoli, ko je tako gladko odgovarjala. Precej prvo leto je dobila krasno darilce. Ali kaj naredi Anica z lepo podobico? Domóv hiti ter jo podari materi.

„Nate," tako je govorila, „podobico sem dobila v dar, ker sem pridno odgovarjala. Toda nisem je zaslužila jaz — marveč vi. Vsega ste me naučili vi, torej bodi prvo moje darilce vaše!" Mati se je razjokala nad dobrosrčnostjo svoje ljubljenke, podobice pa ni vzela. Pristavila je le: „Tvoja sreča je moja sreča. Ves trud imam stotero povrnen, če vidim, da me poslušaš in živiš po mojih naukih!"

In Anica je osrečevala dobro mater, dokler je živela. In še sedàj pravijo, da ni tako pridnega dekleta v vasi, kakor je Anica.

Basnigoj.

Naš pastir.

IV.*)

Isti padec s konja mi jo je pa zmêdel. Mati je bila neizprosna. Kar nisem smèl k sosedovim — še za trenotęk nè — tako trdo me je prijela. „Le glej, da se mi ne ganeš nikamor!" Takó mi je trdo zapovedovala mati, kadar je hodila v polje ter me puščala samega domá.

Nekaj časa sem slušal vestno njene zapovedi. Dolgo pa ni šlo takó. Kar strpeti nisem mogel sam v hiši. Le pomislite! Na voglu debele hrastove mize sem sedel ter zrl v abecednik. Vse je bilo tiho. Stara ura je z velikanskim nihalom leno tôlkla svoj čęk—čęk. Kadar je bilo treba, da bije, zagodrnjalo in zašumelo je nekaj v njej, potem ji je pa zaprlo sapo, ne da bi se bilo dvignilo kladvice nad zvonom ter naznanilo, koliko da je ura. Muhe so šumele in pobrenčavale za pečjó, kjer so bivale najrajše, ker je bilo gorko. Nekatere so se zlačníle in prišle gledat na mizo, če je kaj ostalo od južine. Te sitnice so bezljale po mizi, pulile se za kapljico mleka ter se zaletavale váme in me šegetale, kjer so le mogle. Otepal sem jezno po njih in jih pobijal kar z abecednikom. Veste, prav takó se mi je zdelo, kakor bi se bile norčevale z mano ter mi nagajale, ker sem moral biti v hiši.

Kdo bi se potem ne jezil? Toda, če sem jih bolj preganjal, bolj so tiščale váme. To mi je bilo pa le preveč. Lopnil sem še jedenkrat z abecednikom, kjer se jih je paslo največ ter jezno pristavil: „Pa se úči, če se moreš!"

Šel sem v vežo poskušat, ali se dajo odpreti vrata. Toda mati jih je skrbno zaklenila. „Nič ne dé; čemú so pa okna?" Takó sem si mislil, odprl okno ter poskočil skóznje na vrt. Malo sem pogledal okrog, če me je kdo zapazil. Toda ni ga bilo človeka. Le pri sosedovih se je slišalo tolčenje in razbijanje zidarjev in tesarjev. Hitro jo popreznem po vrtu doli v konec. Prav ob meji med sosedovim in našim vrtom je rasla visoka, košata lipa. „Tukaj gori bom najbolj varen!" Hitro splezam po deblu v kobalo, od tod mej goste veje, kjer se vgnezdim takó,

*) Glej „Vrtec" stran 66.

da sem videl k sosedovim in domóv, da bi opazil, kdaj se vrne mati. Tu je bilo drugače prijetno, kakor v hiši. Mesto ure je pel vrhu lipe ščinkovec — svoj „čink—čink“! S sosedovega vrta mu je pa odgovarjal tovariš. Mesto nadležnih muh so pa žumorele čebele, srkajoč sladek med iz pisanih cvetic, ki so dehtele na vrtu.

„Da bi te, da se nisem poprej domislil! Tukaj bi se prav lepo učil, ko bi imel abecednik. Kar pónj pojdem!“ Hitro, kakor veverica sem bil zopet v kobali ter se pripravljal, da zdrsnem po deblu nizdolu.

V tem začujem glas:

„Le trgaj obleko po drevji, ti cvet, ti! Kaj sem rekla?“

Hitro sem spoznal materin karajoči glas. Ustrašil sem se takó, da so mi spustile roke kobalo, ter sem lopnil na tla, kakor sem bil dolg in širok. Hitro sem se pobral. Toda kaj pa to? Gomb pri srajci za pestjo je odtrgan. Roka kriva — prsti mrtvi — boleti je pričelo. Jaz pa v jok. Levica je mahala ob meni, kakor bi ne bila moja. Mati prestrašena prihiti — in takój za njo še oče, ki se je uprav vrnil od rudnikov, kjer je ves teden delal.

„Kaj pa ti je?“ vpraša mati.

Drugega nisem mogel odgovoriti, kakor „roka, moja roka!“

„Čaj, pokaži!“ pristopi oče.

Potiplje in pogleda roko.

„Zlomil si jo je!“ To je bila kratka sodba očetova.

„Kaj pa te je neslo na lipo?“ Tako je strogo govoril oče. „Ali ti nisem vže dostikrat pravil, da mi ne trgaj hlač po drevji. Še nekaj bi se ti jih spodobilo — pa prav gorkih, da bi bolje pomnil, kako se sluša povelje starišev!“

In oče je vže zamahnil s palico, da bi me užgal po koži. Toda mati je bila le mati. Smilil sem se ji. Zato je zabranila očetu in me obvarovala, da nisem bil tepen. Na moj jok so prihrteli tudi zidarji ter vsi jednoglasno trdili, da je roka zlomljena. „Kar k Prežlji ž njim,“ tako je dejal Figovec — vaščan — ki ga je tudi po naključji prineslo mimo. „Ti, Komatar, preobleci se, jaz pa naprežem in vaju potegnem v Lescè. Saj moram tako peljati nekov záboj h Krištofu.“

„Tako naredita, dà!“ pritrjevali so zidarji. Figovec je vrgel otèp slame na voz in peljali smo se v Lescè. Roka mi je zeló otekala, bolečin sem se pa navadil. Oče mi je po poti dajal naukov ter še pristavil: „Samó to ti rečem, da se mi ne kisaj pri Prežlji, ko te bodo obvezovali. Zapomni si: sam jedel, sam pil, sam po roci dobil. Nobeden te ni prosil, da lézi na lipo. Sam si zakrivil, zato pa sam trpi in ne nadleguj drugih z jokom!“ Pokimal sem, pa molčal.

Sam pri sebi sem pa tako sklenil, da ne zajokam, če mi jo prav odtrgajo. Pridemo v Lescè. Prežlja je bila doma. Veste, modra žena je bila to, modra! Posadili so me kar na mizo. — Oče me je poprijel čez prsi. Potem sta pa pristopila dva moža — zavihala mi hitro rokav ter le molčala. — Predrto — jeden je imel takó hudo brado, da bi se ga še danes bal, ko bi ga srečal v gozdu. — Potem prime tisti bradač roko nad laktom, tovariš njegov pa spodaj za prste. Veste, prijela sta pa tako kakor s kleščami. Meni je srce tolklo in tako-le sem si mislil: Če ta dva prav dobro nategneta, pa mi pretrgata roko.“ Malo na jok se mi je delalo, pa ga vender nisem izpustil.

Na to pride Prežlja — zdravnica ter položi na mizo obveze in povoje in deščice in kar je bilo še tiste ropotije. Potem potiplje zlomljeno mesto in reče: „Zdaj lè!“

Na to povelje sta potegnila dedca, kakor bi trenil — oba na jedenkrat. V roki so zahrstele kosti, meni se je storilo kar črno pred očmi in mrzel pot me je polil. Stisnil sem skupaj zobé — jokal pa nisem. Prežlja je naravnala kosti, kolikor niso same prav legle, ter mi obvezala roko v deščice. Ko je dovršila, pravi mi: „Zdaj jo boš pa pestoval pet tednov! Samó pohvaliti te pa moram; prav junak si, ker nisi nič jokal. Tako srčnega dečka še nisem obezovala.“

Meni se je hvala prilegla. Splazil sem se z mize. Oče je plačal. Figovec se je vrnil in prinesel od Krištofa vogel pogače ter mi jo pomolil: „Nà, da boš prej zdrav!“ Potem smo zlezli zopet na otèp in oddirjali domóv.

Ej, ljubi moji, dolgi so bili tisti tedni, dolgi kakor sama večnost. Tedàj sem sklenil, da ne grem na nobeno drevo več, če ne bo posebne sile. In hvala Bogu, če sem kako obljubo spolnjeval, tedàj sem to izvestno. Od tedàj nisem bil še na nobenem drevesu in zdaj tudi izvestno ne bom nikdar več. Stara kost ni, da bi lezla k višku. Sili le v zemljo takó dolgo, da jo res zaspó.

Toda toliko me pa niso izučile vse nesreče in božji opomini — zakaj z nesrečami Bog svarí in učí — da bi bil poslušen popolnoma starišem. Imel sem posebno trmo, za katero se pokorim vse svoje življenje.

Po nasvetu učiteljevem so me mislili dati stariši v šole. Menda sem bil dobre glave. Pa kaj pomaga glava, če pa pameti ni. In tak sem bil jaz. Ko sem čul, da bom moral pustiti domačo vas, pašnike in travnike, popihal sem jo skrivé v planino ter sem tam tretinil staremu Grozu, vi ga seveda ne pomnite. Ta je sporočil domóv, da pri njem tretinim in da se ni treba bati záme. Mati je silila očeta, naj gre pó-me. On ji je pa odgovarjal: „Kaj ga bodeva silila? Vsak je svoje sreče kovač. Kakor si bode postlal, tako bode spal.“

In očetova beseda je obveljala. Jaz sem bil večen pastir in bom tudi, dokler se bom mogel plaziti za živino. Kar je, pa je. Lahko bi se mi godilo drugače, ako bi bil slušal roditelja — Bog jima daj nebesa — saj vže oba krije črna zemlja.

Torej otroci, le pridni in poslušni bodite, kakor ura. Zato vam je Bog dal stariše, ker sami nimate še dovolj pameti. Kesali se ne bodete, meni verojemite, da nè, če bodete le ubogali.

* * *

Tako je navadno završeval pastir Komatar svoje pripovedi. Potem je pa vselej redno segel v ogenj po ogorek, da si zažgè tobak. Mi smo ga poslušali, da se kar ganil ni nihče — pa ne samó poslušali, tudi zapomnili smo si kaj. In marsikateri bosopêti poslušalec Komatarjev nosi vže gosposko suknjo. Zapisal sem pa te vrste zato, ker bi jaz rad videl, da bi bili vi, mladi čitatelji, ki si belite bistre slovenske glavice po učilnicah, vsi gospodje — in še prav veliki, učeni gospodje, ki bi bili v čast slovenski domovini, ponos in veselje našega naroda. Če kdo peša in se protivi volji svojih starišev, spomni naj se Komatarja in prigovora:

„Iz malega vzraste veliko.“ *F. S. F.*

Vzpomládni dnevi.

(Konec.)

Iz učilnice gredoč.

Ivan: Danes je bilo prijetno v učilnici.

Jerica: Dà, prijetno je bilo v učilnici, in to posebno zaradi tega, ker smo se učili o cveticah.

Milica: Vesta kaj? Če sta zadovoljna, idimo cvetic nabirat, iz katerih spletemo lep venec.

Jerica: Dobro, dobro, jaz bodem vže šla, če mi le mati dovoli.

Ivan: Zna se, da poprej ne smeš iti kakor midva, ker bi morala naju predolgo čakati; saj moraš prej tudi kaj jesti.

Jerica: Ne vem, kako bode? Moja mati mi ne bode mogla skoraj kaj dati.

Milica: Le potrpi, ti bodem pa jaz kaj prihranila od južine.

Ivan: Jaz tudi, samó da prideš.

Milica: Gotovo pridem. Kje se pa snidemo?

Ivan: Tam na konci našega vrta pri znamenji.

Na prostem.

Jerica: Jaz sem vže tukaj!

Milica: Ali naju vže dolgo čakaš? (Pomoli jej košček kruha.)

Jerica: Hvala! Ne predolgo.

Ivan: Ná, Jerica, jaz imam tudi nekaj záte!

Jerica: Bog vama povrni! Nisem si mislila, da me bode dobri Bog danes tako bogato obdaroval.

Ivan: Nò, kaj naredimo zdaj?

Jerica: To ti sam odloči!

Ivan: Jaz mislim takó-le: Ti Jerica natrgaj tukaj le zvončkov, a Milica bode šla malo niže na porobek vrta, tam je vse polno vijolic, in jaz grem gori na hrib, kjer se dobe petelinčki.

Milica: Kaj nè, Jerica, obe sva zadovoljni s to naredbo?

Jerica: Dà, dà!

Ivan (vihti iz daljave klobuk, v levi roki držeč šopek cvetic.)

Jerica: Le hitro pridi, a pazi, da ne padeš!

Ivan (ponosno): Bodi brez skrbi za mene!

(Vsi trije pridejo skupaj.)

Ivan: Kje hočeta, da sedemo?

Milica: Mislim, da bi bilo tukaj pod črešnjo najbolje.

Jerica: Jaz mislim tudi takó.

Ivan: Če sta vidve zadovoljni, sem tudi jaz, pa sedimo!

Jerica: In kako bode zdaj? Kdo bode držal, ko bomo pletli?

Milica: Jaz držim, Ivan naj plete, a ti mu podajaj!

Ivan: Prav takó, samó da jaz neznam drugače plesti, kakor v trojko.

Jerica: Ravno takó je pravo, ker imamo cvetice treh barv. Ali ni res Milica?

Milica: Res je takó!

(Otroci pletó. Sapa potegne in poleg stoječe staro znamenje se nagnè.)

Jerica: Oh poglejte, taka sapa je, da se je znamenje nagnilo!

Milica: Ko sem pogledala tjà, zazdelo se mi je, kakor bi nekaj padlo.

Ivan: Pojdi pogledat, Jerica, kaj leži na tleh!

Jerica: O jejmina, krona je padla Jezusu z glave in zdrobila se je, ker je bila vže vsa trhljena.

Milica: Kaj bode zdaj naš Zveličar imel na glavi?

Ivan: Venec, ki bode vsak čas gotov! Vedve podpreti križ, da se še bolj ne nagnè, a jaz splezam gori in mu položim venec na glavo.

Deklici: Dobro, dobro, pravo si pogodil!

(Otroci polože venec na Jezusovo glavo, ponižno se priklonijo in prekrižajo ter zadovoljni otidejo domóv.) *A—o.*

Kresnice.

Žaré po gôrah jasni krési,
Po dolih nôčen lega mir, —
O sreči peva v gôri čriček,
O sreči peva v dolu vir.

In kot bi dól se kósal z gôro,
Glej, v rávni lučic sto blestí;
Med travo, cvetjem in mahôvjem
Ob iskri iskrica žarí.

O pusti, dete, jih žaréti,
Ne jêmlji iskric tèh v rokó —
Le v nôčni tmini žar njih lep je,
A v svitu solnčnem ti zamró.

V življenji tudi zemska sreča
Kot luč tešilna se nam zdi;
A môtri v svitu jo nadzemskem —
In ves njen čar izgine ti . . .

Jos. Volc.

Poletje.

V poletji solnce pripeka, da zemlja kar zéva od vročine. Cvetice in zelenjava po vrtih, trava po travnikih in rastline po poljih usahujejo, ker ni kapljice dežja. Vse si želi dobrodejnega krepila.

Zdajci nebó zatemí, bliska se in gromi, da je človeka strah in grôza. Dobrodejni dež se vsiplje po žejnih cveticah in rastlinah.

Vročina pa postaja še večja; črešnje se rdeče in žito dozréva. Tudi rdeče grozdiče in drugi sadovi zoré; otroci jih veselo obirajo in si gasé ž njimi žejo. Trava po travnikih je dorasla, kosci pridejo in jo posečejo s kosami. Solnce posečeno travo posuši v senó in kmetovalec je zvozi v skedenj, da je ima po zimi za živino.

Polagoma postaja listje po drevesih temnejše, žito dozori in zdaj pridejo žanjice, da je požanjejo s srpi. Požeto žito spravi kmetovalec domóv, da je izmlati.

Koliko veselja nam daje poletje! Otroci uživajo sladko sadje in kmetovalec se veseli dozorelega žitnega pridelka. *(„Po Kellner-ji“ prel. Iv. T.)*

Listje in cvetje.

Polžek, maček in miška.

(Basen.)

Pelje polžek hišico,
Sreča drobno mišico.

Miška plašna zaječí,
Polžu romarju velí:

„Dragi, blagi kumek moj,
Daj mi, daj mi domek svoj.

V izbo naj zarijem se
In pred mačkom skrijem se.

Za menoj hití urnó,
Skôraj me zasačil bo.“

Vsmili polž se mišice
In izleze iz hišice.

Vánjo miška vnide koj,
Vrata polž zaprè za njoj.

Prah po cesti se kadí,
Mucek urno prihití.

Leze polž čez cestni prah,
Mucek skoči nanj na mah.

„Miška ljuba, oj gorjé!
Mucek kaže mi zobé.“

Sliši miška muckov skok,
Sliši miška polžev stok . . .

„Pusti polža, mucek ti!“
Miška glasno zakričí.

„On me v domek svoj je vzel,
Da bi ti me ne ujel.

Zdaj se tebe pa bojí,
Hudega nič storil ní . . .

Mucek, le pogledaj sèm
Mene hočeš? — Tukaj sèm!“

Mucek se ozrè okrog
In otide brzih nog —

Pelje polžek hišico,
Spremlja sivo mišico.

Hodita skoz trg in vas,
Pričata takó na glas:

„Kdor usmiljenje delí
Sam usmiljenje dobí!“

Rakulski.

Rešitev in imena rešilcev obeliska in rebusa v 5. „Vrtčevem“ listu.

Rešitev obeliska:

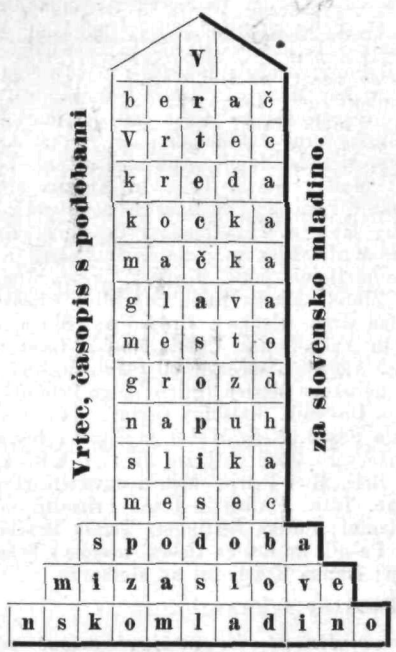

Prav so ga rešili: Gg. Jak. Inglič, nadučitelj v Idriji; Mat. Rant, naduč. na Dobrovi; F. S. v Bukovem (Primorsko); Iv. Zupančič, učitelj v Selah pri Ptuji; Jos. Kumar, c. k. rudar, in Val. Pogačnik, c. k. pisar v Idriji; Fran Gruden, posestnik v Spod. Retji; Fran Korenčan v Horjulu; Fr. Peternel, mladenič v Novakih (Gor.); Slavko Povše na Dolih; Dragotin Koderman na Frankoloven (Štir.); Fr. Osojnik, mladenič pri sv. Petru pri Radgoni; Jos. Bobnar, mladenič v Mirnipeči; Jos. Janša, Stanko Krek, Boštjan Peček, Karl in Ivan Pollak, A. Ribnikar, Fr. Steržaj, Rudolf Šega, Ivan Ilc, Jos. Šinkovec in Karl Šturm, dijaki v Ljubljani; — Ivan Škrbec, Zvonimir Čepin, Ladislav Jerše, Pavel Lokovšek, Dragutin Gilčvert, Radoslav Rabuza in Karl Troha, dijaki v Celji; — Erazem Gruden, Rajko Mlejnik in G. Smola, dijaki v Rudolfovem; — Martin Jelovšek in Stanko Jarc, učenca v Braslovčah (Štir.); Ivan Najžgar, Jak. Kršnik in Martin Ivanuša, učenci na Humu (Štir.); Gvidon Sajovic, učenec v Kranji; Ivan Opeka, Karl Kavčič in brata Petrič, učenci v Ljubljani; Tonček Šlamberger, učenec v Ljutomeru (Štir.); Jož. Ermenec, Ferd. Ludvik in Ivan Stuler, učenci v Mozirji (Štir.); Leop. Bolé in Adolf Turek, učenca v Planini; Vinc. Marinko in Fr. Pirc, uč. v Rudolfovem; Jože Čatar, Janez Vodeb, Miha Voga in Miha Pušnik, učenci v Slivnici pri Celji; Viktor Kragl,

učenec v Tržiči; Lovro Jerenko in Drag. Šininger, učenca v Selah pri Ptuji; — Ana Vurnik, org. soproga v Mekinah; Marija Leben v Horjulu; Milica in Faneta Prosenec, Frančiška Kromar in Angela Češarek v Ljubljani; Ema Gantar na Čatežu ob Savi; Marija Ulaga, Ana Tomšič, Amalija Sket, Ana Tomec, Katarina Vogrin, Antonija Hiršman, Marija Kopitar, Viljelma Merljak, gojenke — in Jozefa Koderman, učit. pripravnica v zavodu šol. sester v Mariboru; Antonija Breznik pri sv. Petru pri Radgoni; Ivanka in Albina Rupnik v Leskovcu; Marija in Leopoldina Rant na Dobrovi; Alojzija Dolenec v Ajdovščini; Ana Debenjak v Materiji; Marija Ivanuša in Tončka Zadravec, učenki na Humu (Štir.); Anica Petrič in Minka Črne v Ljubljani; Fr. Opeka. Alojzija Delak, Matilda Majdič, Ana Lichtenberg, Leopoldina Mulaj, Marija Tršar in Alojzija Milavec, učenke 6. razreda v Uršulinskem samostanu v Ljubljani; Mici in Tili Thuma v Postojini; Emilija Jarc, Marija Plaskan, Ana Brišnik, Mici Korun, Terezija Hojnik, Mici Radišek, Jozefa Orehovec, Jož. Žibret, Micika Rudl, Marjetica Cilenšek in Micika Grah, učenke v Braslovčah (Štir.); Amalija in Anka Stuler, Uršula Matjaž, Terezija Melavec, Alojzija Lončar, Fani Stauh in Ana Ludvik, učenke v Mozirji (Štir.); Olga Peternel, Antonija Drofenik, Katarina Čretnik, Jera Kočevar, Jozefa Šuster, Neža Weber in Tončka Fermevec, učenke v Št. Jurji ob j. ž. (Štir.); I. Kovšca, Marija Bolé, Mici Petrič, Metica Juvančič, Terezija Rovan, Ivana Podboj in Ivana Primožič, učenke v Planini; Rozika Reizinger, Tereza Bračič, Julika Pečnik in Rozika Cebek, učenke v Selah pri Ptuji; Ivanka Koželj pri sv. Gothardu.

Rešitev rebusa:

Trdovratnost in svojeglavnost nima obstanka, ponižnost in potrpežljivost pa vstraja.

Prav so ga rešili: Gg. Jak. Inglič, nadučit. v Idriji; Vidic, naduč. v Št. Pavlu v Sav. dolini; Ivan Rodič, učitelj v Št. Juriji pod Kumom; Gregor Koželj, učitelj pri sv. Gothardu; Jožef Reizinger, naduč., in Ivan Zupančič, učit. v Selah pri Ptuji; Alojz Pogruje, učit. na Hajdini (Štir.); Matej Vurnik, organist v Mekinah; F. S. v Bukovem (Primor.); Josip Kumar, c. kr. rudar, in Valentin Pogačnik, c. k. pisar v Idriji; Fran Gruden, posestnik v Spod. Retji; Fr. Peternel, mlad. v Novakih (Gor.); Dragotin Koderman na Frankolovem (Štir.); Fr. Osojnik, mlad. pri sv. Petru pri Radgoni (Štir.); Jos. Bobnar, mladenič v Mirnipeči; Jos. Janša, Stanislav Krek, Boštjan Peček, Adolf Ribnikar, Fr. Steržaj in Rudolf Šega, dijaki, in brata Petrič v Ljubljani; Ivan Škrbec, Zvonimir Čepin, Ladislav Jerše, Pavel Lokovšek, Drag. Gilčvert in Radoslav Rabuza, dijaki v Celji; Erazem Gruden, Rajko Mlejnik in G. Smola, dijaki v Rudolfovem; Martin Jelovšek in Stanko Jarc, učenca v Braslovčah (Štir.); Jož. Ermenec, Ferd. Ludvik, in Ivan Stuler učenci v Mozirji (Štir.); Tonček Šlamberger, učenec v Ljutomeru; Jož. Čatar in Jan. Vodeb, učenca v Slivnici pri Celji; Lovro Jerenko, učenec, in Janez Orovič v Selah pri Ptuji. — Milica in Faneta Prosenec v Ljubljani; Antonija Breznik pri sv. Petru pri Radgoni; Ivanka in Albina Rupnik v Leskovcu; Alojzija Dolenec v Ajdovščini; Ana Debenjak v Materiji; Anica Petrič in Minka Črne v Ljubljani; Emilija Jarc, Marija Plaskan in Ana Brišnik v Braslovčah (Štir.); Amalija Stuler v Mozirji (Štir.); I. Kovšca, Marija Bolé, Terezija Rovan, Ivana Podboj in Ivana Primožič, učenke v Planini; Marijca Jerenko, Tereza Drobnič, Rozika Reizinger, Tereza Bračič, Marija Presslauer, Marija Česnik in Roza Cebek v Selah pri Ptuji (Štir.); Gizela Širca, učenka v Tominu, rešila oboje.

Vabilo k naročbi.

S prihodnjim mesecem se začne drugo polletje; zatorej uljudno prosimo vse naše dosedanje p. n. gg. naročnike, katerim je s tem listom polletno naročilo poteklo, da nam naročnino za ***II. polletje prej ko mogoče*** *pošljejo, da more „Vrtec“ tudi v bodoče rédno izhajati. Želimo tudi, da bi se še mnogo novih naročnikov nabralo, katerim še z vsemi letošnjimi listi lehko postrežemo.*

„Vrtec“ *stoji za pol leta* ***1 gld. 30 kr.***

Onim p. n. gg. naročnikom, ki nam naročnine ne dopošljejo do ***zadnjega dné t. m.,*** *primorani smo list obustaviti s prihodnjim mesecem, ker nam drugače ni mogoče izogniti se preveliki gmotni izgubi, ki jo imamo pri izdavanji in zalaganji „Vrtca.“*

Upravništvo „Vrtčevo,“
mestni trg, štev. 23.

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsacega meseca in stoji za vse leto 2 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr. Napis: Upravništvo „Vrtčevo“, mestni trg, štev. 23, v Ljubljani.

Izdajatelj, založnik in urednik Ivan Tomšič. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.